

נקודות של אור

מאמר יסודי בנכבי החיים טזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א – יו"ל לרגל טבת פרשת וילך טוּבָה תטפ"ו

א. ושוב, באותו המצב...

הוא זוכר את עצמו לפני שנה, בדיוק באותה הסיטואציה.

גם אז זה היה רגע אחד נוקב, כמה שעות לפני יום הכיפורים. רגע שבו הוא שאל את עצמו בכנות: עם מה אני ניגש ליום הקדוש הזה?

מה, אני נכנס ליום כיפור – רק כדי לצאת אותו הדבר?

הוא לא היה זקוק אז להרבה חשבון נפש כדי לדעת שהמצב האישי שלו חייב שיפור. מכף רגל ועד ראש אין בו מתום. איפה החשק בעבודת השם.

איפה הסבלנות בבית. איפה הרוע שלו כשמשוהו משבש לו את התוכניות. איפה הלב שלו מול הסידור כל יום.

כמה שעות של חשבון נפש מייסר טלטלו אותו עד שהחליט, רגע לפני סעודה המפסקת: נגמר, אני מתחיל דף חדש!

ועכשיו?

שנה אחת אחרי?

הוא מתבייש לחשוב על כך – אבל שום דבר לא השתנה!

כמה שניסה והבטיח לעצמו, כמה שעשה גדרים וגזר על עצמו קנסות, כמה שיחות ששמע וכמה השתדלויות שעשה – זה פשוט לא עובד.

ושלא תטעו: מדובר באדם ששמע את המשפט 'אין שום ייאוש בעולם כלל' אולי אלפי פעמים בחייו, אבל כל מה שהוא רוצה עכשיו – זה להתיימש.

די. ניסיתי. לא הלך. ניסיתי שוב. גם לא הלך. אז בשביל מה לחזור שוב ושוב על אותם דברים – רק כדי למצוא את עצמי שנה אחרי באותו המצב

בדיוק?

ב. שאֵלֶת הַשְׁתַּדְּלוּת הַרוּחָנִית

בשלב הזה, בדרך כלל, מגיעים החיזוקים:

"לא נורא, העיקר הרצון".

"גם אם אתה רוצה לרצות – זה חשוב".

"אל תתיימש, למרות הכול".

אבל האם זה נכון?

אם העיקר הוא הרצון – אז הנה, אנחנו מכריזים בזאת שאנחנו רוצים להיות האנשים הכי נפלאים וסבלניים, אנחנו רוצים להיות עובדי ה' באמת

וללמוד תורה לשמה...

זהו! אפשר ללכת לישון? לרצות – זה מספיק?

מצד אחד, ברור שלא: כי העובדה שרצינו מאוד להיות רגועים – לא מפחיתה מהעלבון של זה שהתפרצנו עליו. חייב להיות שנדרש מאיתנו יותר מזה.

אבל מצד שני, איך אפשר לומר שדורשים מאיתנו להצליח, הרי כל כך הרבה דברים לא תלויים בנו!

מה נגיד על אדם שקיבל על עצמו לברך מתוך ברכון – אבל אז נקלע למקום שבו אין ברכון? האם הוא אשם בזה?

מה נאמר על יהודי שהבטיח להיות סבלני ורגוע, והוא באמת נשך שפתיים ימים ארוכים – אבל בשלב מסוים כבר לא יכול היה יותר, והתפרץ? איך

אפשר לדרוש מאיתנו שלימות של מאה אחוז?

האם אדם כזה אמור להישבר כי הנה, הוא לא הצליח?

כדי להבין קצת יותר את גבולות האחריות שלנו – הבה נצייד בכללים הפשוטים אותם מביא ה'חובות הלבבות' בשער הביטחון.

ג. תפקיד משולש

בואו נתחיל מהסוף: **ההצלחה הרוחנית – לא תלויה בנו. נקודה.**

לצורך הדוגמה, נשתמש בקבלה טובה של 'לקרוא קריאת שמע בזמנה'. האם אדם שמקבל על עצמו במלוא הרצינות להתעורר בזמן ולקרוא קריאת

שמע – יכול להבטיח לעצמו שאכן כך יקרה? לא. כי בדרך, למרות הרצון הטוב, יכולים להתרחש הרבה שיבושים.

להצליח לקיים בפועל את מה שעבודת השם דורשת מאיתנו, ובכן, הדבר הזה – נתון אך ורק בידי שמים.

רגע, אז אם כך – אפשר להיכנס למיטה ולזרוק את מלוא האחריות על הקדוש ברוך הוא? האם אפשר לומר "ריבוננו של עולם, אתה ממילא מחליט מתי

אקום, אז אם אתה רוצה – תעיר אותי לקריאת שמע..."?

ממש לא.

להתנהגות כזו לא קוראים 'ביטחון בהשם'. קוראים לזה במילה פשוטה יותר – הפקרות.

כי מה שהשם רוצה – כבר ברור לחלוטין. הוא גילה את רצונו בתורה הקדושה. הוא אמר לך במפורש – תקרא קריאת שמע 'בקומך', ויש זמן מדויק

מתי הוא אותו 'בקומך'...

ובנקודה הזו, בדרך כלל, אנחנו מתבלבלים.

כי אם רצון השם כל כך ברור ומפורש שנקום לזמן קריאת שמע, וההצלחה שלי להתעורר בזמן תלויה אך ורק בו – אז איפה התפקיד שלי בדיוק?
אומר ה'חובות הלבבות': התפקיד האנושי מורכב משלושה חלקים:
לבחור, להתכוון, ולהשתדל.

פר ד. בחירה

לבחור – זה להחליט: כן, אני רוצה לעשות את מה שדרוש ממני. אני רוצה לקרוא קריאת שמע בזמנה, אני רוצה להצליח להתאפק מלהתפרץ בכעס.

זוהי נקודת העבודה הראשונה שלנו. והאמת, למרות שזה נשמע קל – זה ממש לא כך. לפעמים, אחרי כל כך הרבה פעמים שרצינו ונכשלנו, הרבה יותר קל להפסיק להתאכזב בכל פעם מחדש, הרבה יותר קל להתייאש ולהפסיק לרצות.

אבל זו בדיוק העבודה: לרצות! לא להתייאש!

אנשים בדרך כלל מתייאשים כשהם אמורים להצליח ולא מצליחים, ואז הם אומרים לעצמם 'טוב, כנראה אני לא מאלה שמסוגלים להצליח'. אבל אם אנחנו מבינים שלא נדרש מאיתנו להצליח, אם אנחנו מבינים שההצלחה כלל לא תלויה בנו – אז איזה מקום יש לייאוש?!

גם אם נכשלנו אלף פעמים, זה לא אומר כלום על התפקוד שלנו! כי המבחן – הוא כלל לא בהצלחה הסופית!

החובות הלבבות אומר את זה יותר חריף: גם את השכר שהאדם מקבל על המצוות – הוא לא מקבל על ההצלחה עצמה! כי היא – כלל לא קשורה אליו! את השכר האדם מקבל על הרצון, על זה שהוא לא כיבה את החשק, למרות שזה היה נראה לו לא רלוונטי עבורו...

פר ה. מוטיבציה

השלב השני בתפקיד שלנו, זה 'להתכוון'.

בדיוק כמו שזה נשמע: להתכוון ברצינות לבחירה שלנו.

זה שהצהרתי על עצמי שאני רוצה לקרוא קריאת שמע בזמנה או כל קבלה אחרת – לא אומר שאני באמת מתכוון לזה. כל כך הרבה דברים נותרים אצלנו בגדר של 'מס שפתיים'. אנחנו רוצים להיות טובים – אבל אנחנו כנראה עוד יותר רוצים דברים הפוכים.

אם בחרתי, אני צריך להיות רציני בזה. לא להמשיך הלאה כמו לפני ההחלטה. לא להיות כמו אלו שמבטיחים – אבל לא מבטיחים לקיים...

'להתכוון' זה אומר שהלב אמור להיכנס לחשיבה על הנושא, לחפש פתרונות, לעורר את המוטיבציה הפנימית.

פר ו. מאמץ

ובאן מגיע שיא התפקיד שלנו – ההשתדלות:

אם בחרתי בטוב ואני מתכוון לעמוד בבחירה שלי – זה אמור להתבטא בהשתדלות מעשית! לעשות את כל מה שביכולתי – כדי להצליח במשימה!

אם בחרתי בלקרוא קריאת שמע בזמנה ואני מתכוון לכך ברצינות – אני אמור לכוון שעון מעורר, להיכנס למיטה בשעה הגיונית, ולנסות עד כמה שניתן לא לתת ליד שלי להישלח אוטומטית לכיבוי השעון ברגע האמת...

אם בחרתי בשמירת עיניים – אני אמור להתרחק ממקומות שעלולים להכשיל אותי.

אם בחרתי בלהעניק לילדים שלי יחס, אני אמור להרחיק מעצמי כל חפץ או מכשיר שעלול לסחוט ממני את כל תשומת הלב על חשבון היקרים לי...

התפקיד שלנו הוא לא להצליח, אבל בהחלט כן – להתאמץ!

להתאמץ זה אומר – להתרחק מכל מה שמפריע לי ליישם את ההחלטה.

ואגב, אם אמרנו שההצלחה היא רק מאת השם – אז 'להשתדל' זה גם אומר לעשות הכול כדי שהקדוש ברוך הוא יעניק לי את ההצלחה! **וזה כולל,**

למשל, לא להתגאות – כי 'המתגאה אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד'... זה כולל להישאר מחובר למקור כל הכוחות, ולהתרחק מכל מה

שמנתק אותי ממנו.

פר ז. על שלושה דברים האדם נידון:

הקדוש ברוך הוא לא דן את האדם על ההצלחות.

על מה בן?

על הבחירה: האם רצית – או שהתייאשת.

על הכוונה: האם התכוונת ברצינות – או שזה היה מס שפתיים.

ועל ההשתדלות: האם התאמצת – או שהמשכת לנהוג בהפקרות, מתוך תקווה שמשוה ישתנה בכל זאת...

פר ח. אין לנו כמה להתיישר!

"אשרי איש שלא ישכחך", שלא שוכח ולא זונח את רצונך, אשרי מי שבוחר בך שוב ושוב, ומתכוון לכך במלוא הרצינות,

"ובן אדם יתאמץ בך", ועושה את כל שביכולתו כדי להיות טוב.

"כי דורשך – לעולם לא ייכשלו!" כי הם מבינים ש'הצלחה וכישלון' כלל לא תלויים בהם! מהם נדרש – רק לרצות, להתכוון, ולהשתדל...

"ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך!" כי אמנם, בעולם שלנו מעריכים רק הצלחות, מתפעלים רק ממה שנראה טוב ומצטלם מוצלח. רצון? מאמץ? את

כל זה לא רואים, ואף אחד לא יודע להעריך... אבל אנחנו לא מתביישים בכישלונות שלנו! אנחנו לא מתייאשים! כי את שלנו – אנחנו עושים!

לקבלת העלון המודפס – בכתי המדרש דחסידי ספינקא:

כני ברק – רחוב דונולו 11 • ירושלים (עברית ואנגלית) – רחוב בר גיורא 28 • בית שמש – רחוב יונה בן אפית (ליד 'איחוד הצלה') • סטפורד-היל – Clapton Common 117

לעילוי נשמת הרבנית מרת חנה פעשא ע"ה

בת יבלחט"א מרן רבי ישראל חיים טליט"א

י"ל ע"י נקודות של אור – ספינקא, ע"פ הכנת הכותב. להצטרפות לרשימת התפוצה – לתרופות והארות –

ניתן לפנות במייל: a0504171897@gmail.com